

utišili a upřeli oči na Viktorčiny rodiče. Viktorka nevěděla co s rukama, cítila, že je středem pozornosti, kroutila se a v rozpacích křížila nohy přes sebe. Vtom zahlédla dědečkův pohled, ten jí zvednutým obočím a úsměvem povzbudil, aby se nestyděla, a tak se postavila rovně a způsobně a už přijímala gratulace. Tátínek s maminkou jí podali ruku, dali jí pusu a předali jí dárek, pak

se do řady postavil jeden dědeček s babičkou, druhý dědeček s babičkou a už přišly na řadu všechny děti, rodiče jim pomáhali dárky předat. Viktorka všechny dárky rozbalovala, pištěla radostí, když zjistila, co dostala, a i když dostala něco, z čeho nebyla úplně nadšená, poděkovala a dárek podala mamince, aby ho uložila k ostatním. Pak

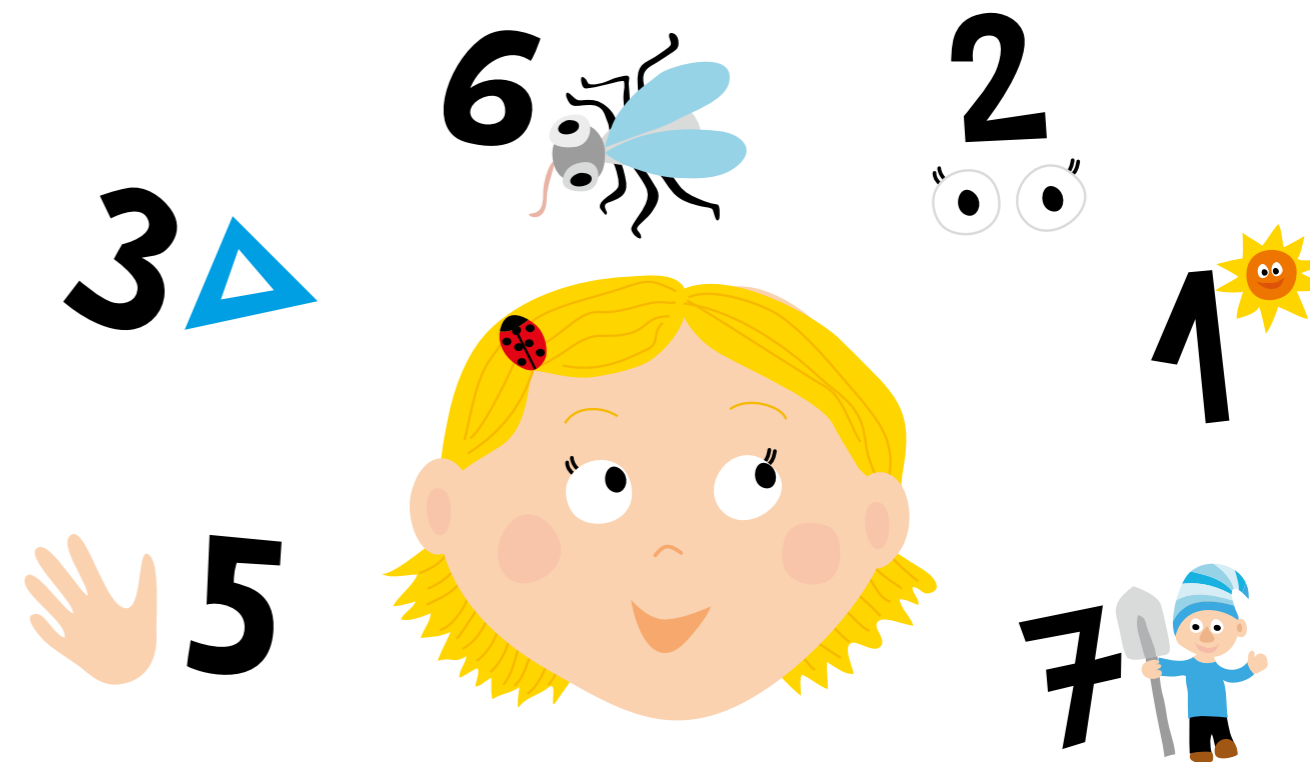
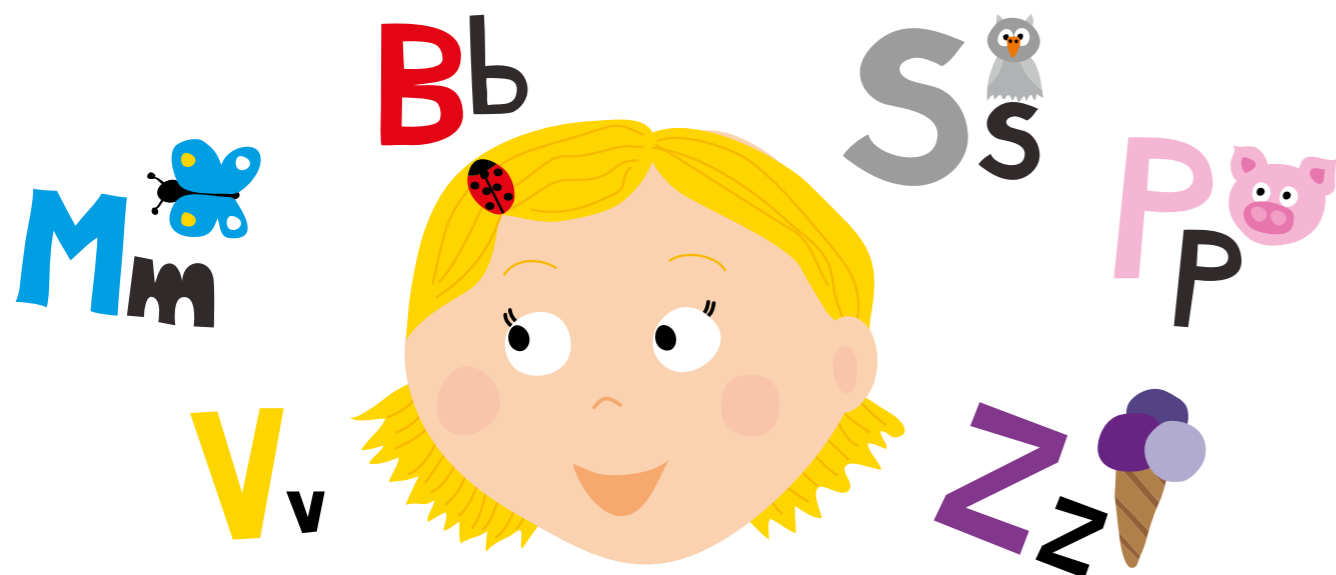

Zápis do první třídy **Aa**

Jednoho dne přišla domů maminka s velkou zprávou: Příští týden se koná zápis do první třídy. Viktorka zapištěla radostí. Půjde do velké školy! Pak se ale zalekla: „A co to je, ten zápis? Co tam budeme dělat?“ Maminka Viktorce vysvětlila, že si s ní budou paní učitelky povídat a taky ji trochu vyzkoušejí, co už umí. „Už umím písmenka a počítat,“ chlubila se Viktorka.

Dědeček se vložil do jejich rozhovoru: „To asi nebude tak důležité, to se budete učit až ve škole, spíš je bude zajímat, jak umíš mluvit, jestli znáš nějakou básničku a písničku, jestli víš, kde bydlíš, jestli umíš pozdravit a jak jsi ukázněná.“

„Jak ukázněná?“

„Ve škole už si nebudete hrát jako ve školce, tam si můžete lehnout na zem, vykřikovat, to všechno se už ve škole nemůže dělat. Tam se sedí v lavicích, a když budeš chtít něco říct, musíš se přihlásit, takhle zvednout ruku. Pak tě paní učitelka vyvolá a můžeš mluvit. To byste se nic nenaučili, kdybyste křičeli jeden přes druhého.“

